

Притчи
и истории

Сидхарта Гаутама (Шакиямуни), индийският духовен учител, поставил началото на будизма и наречен по-късно Буда, шест години напразно скитал с надеждата да постигне просветление.

Един ден се опитал да се добере до другия бряг на неголяма река, но бил толкова отслабнал от непрекъснатите лишения, че му се завил свят, паднал във водата и течението го понесло. Спасил се само благодарение на това, че се хванал за едно коренище и после успял да излезе на брега.

Паднал там изнемощял и си казал: „Животът прилича на океан. А ако животът прилича на океан, значи всичко, което върша, е погрешно. Стигнал съм дотам, че нямам сили да прекося една река, а искам да прекося океана!“

Вечерта имало пълнолуние и за пръв път от години Сидхарта спал добре. Нямамо как да бърза, нямамо защо да се усъвършенства в медитацията. За пръв път се усетил напълно свободен. На сутринта видял как изгрява слънцето. Казват, че когато от небето изчезнала и последната звезда, изчезнал и Сидхарта. За миг пред очите му се появили картини от скитническия му живот, но всичко отишло в миналото. Бил станал Буда – получил просветление.

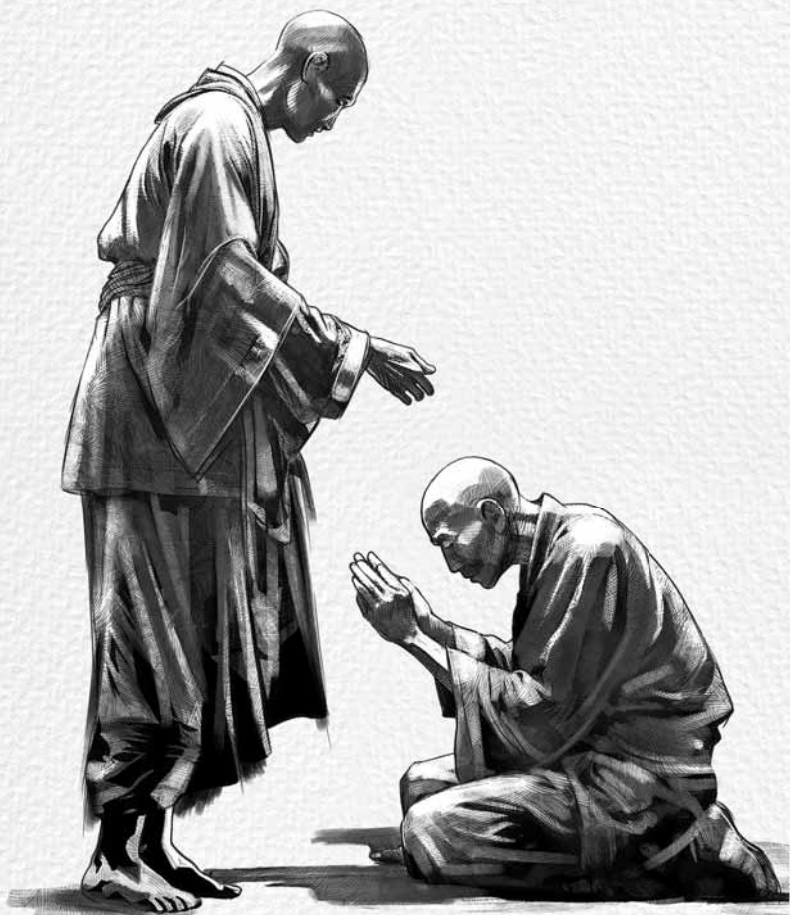

Един ден Ананда отишъл при Буда, поклонил му се и казал:

– Учителю! Доброто приятелство, смисленото общуване и истинското другарство са половината от благочестивия живот.

А Буда му казал в отговор:

– Не е така, Ананда. Доброто приятелство, смисленото общуване и истинското другарство са целият благочестив живот. Когато един монах има добър приятел, добър събеседник и добър другар, може да се очаква, че ще върви по достоен път.

Противници на будизма взели да се подиграват на вървящия по пътя Буда, но той им отвърщал с усмивка и им пожелавал да бъдат здрави. Един от учениците го попитал:

– Учителю, защо им се усмихваш и им пожелаваш здраве? Не изпитваш ли гняв към тях?

На което Буда отвърнал:

– Мога да харча само онова, което имам в кесията си.

Монах тръгнал на дълъг път, за да търси Буда. Посветил много години на това, докато накрая не го упътили към земите, където щял да намери Учителя. Когато прекосявал реката, за да стигне до мястото, където най-после щяло да се осъществи желанието му, забелязал, че нещо се носи по водата към лодката, с която пътувал. Щом нещото се приближило, видял, че е човешки труп, който стигнал толкова близо до лодката, че монахът можел да го докосне. Тогава разпознал трупа: неговия собствен!

Преди много, много години по време на династия Тан* в Китай имало монах, който в края на живота си решил да иде в Утайшан, обител на просветления Манджушри, бодхисатвата на съвършената мъдрост. Стар и немощен, след дълги месеци на път една сутрин той зърнал в далечината свещената будистка планина.

Видял край пътя старица, която работела на нивата си, и я попитал:

– Ще ми кажеш ли колко още път ми остава, докато стигна подножието на Утайшан?

Старицата го погледнала, промърморила нещо и продължила да работи. Той повторил и потретил въпроса си, но така и не получил отговор – жената продължила да копае – все едно той не бил там.

Монахът решил, че старицата е глуха, и продължил по пътя си. След като направил двайсет-трийсет крачки, старицата му извикала:

– Два дни ти трябват, ще стигнеш след два дни!

Монахът се изненадал, когато се обадила, и казал:

– Помислих си, че си глуха. Защо не ми отговори по-рано?

– Попита ме, когато беше спрял, учителю. Не можех да ти отговоря, преди да видя колко бързо вървиш.

* Период на разцвет в китайската култура, започнал през 618 и продължил до 707 г.